

Skrivelse af 24. Januar 1908 fra Komiteen til Indenrigsministeriet.

Under 28. Oktober 1905 fremsendte det høje Ministerium til Komiteens Erklæring det hermed tilbagefølgende Andragende, hvori „Foreningen af Repræsentanter for udenlandske Firmaer“ anholder om, at der maa blive søgt udvirket nogle nærmere angivne Ændringer i de gældende Regler om fremmedes Handelsberettigelse. Efter at dette Spørgsmaal siden da gentagne Gange har været Genstand for mundtlig Drøftelse og Forhandling mellem det høje Ministerium og Komiteen, særlig i Forbindelse med det beslægtede Spørgsmaal om den traktatmæssige Regulering af udenlandske handelsrejsendes Stilling her i Landet, og efter at Komiteen i sin Skrivelse af 19. November 1906 har fundet Lejlighed til foreløbig at præcisere sin Opfattelse, har man dernæst ad mundtlig og skriftlig Vej forvisset sig om Magistratens Standpunkt i denne Sag — og ønsker nu derefter at afgive sin endelige Erklæring om dette Angiggende til det høje Ministerium.

Som det vil være det høje Ministerium bekendt, har Københavns Magistrat allerede i en Aarrække hævdet, at saakaldte Agenter, som have fast Bopæl i en af Landets Næringskommuner, og hvis Forretning bestaar i at optage Ordre for udenlandske Firmaer og at besøge disse Ordre effektuerede, ere pligtige at vinde Næringsadkomst. En Næringsvirksomhed, der som den omspurgte gaar ud paa i den Næringskommune, hvor den paagældende har fast Bopæl, ved selvstændig Virksomhed at skaffe Afsætning for udenlandske Huses Varer, maa nemlig, efter Magistratens Opfattelse, henregnes til Handel for en andens Regning — Handel i Kommission for en anden, Kommissionshandel — og maa følgelig falde ind under Næringsloven af 29. December 1857 § 36. Om Vareforraadet findes i samme By, hvor Forhandleren bor, eller paa et andet Sted i Ind- eller Udlandet — om med andre Ord Forhandleren fører Kommissionslager eller ikke — er en Omstændighed, paa hvilken Lovgivningen ikke noget Steds ses i nærværende Henseende at have lagt nogen som helst Vægt, og herfra kan altsaa ganske bortses. I begge Tilfælde maa altsaa den vedkommende være pligtig at løse Borgerskab, og eftersom § 36 udtrykkelig forbyder Detailhandel for udenlandsk Regning, maa altsaa Forhandleren, for saa vidt han virker for udenlandske Handlende, løse Borgerskab som Grosserer — eller andet Borgerskab, der berettiger til Forhandling en gros, f. Eks. Borgerskab for Vin- eller Tømmerhandel. Ifølge denne Opfattelse af Forholdet bliver det altsaa uden Indflydelse, om den paagældende fakturerer Varer i sit eget Navn eller ikke, eller om han har paataget sig at indestaa helt eller delvis for rigtig Indgaaelse af Ordrenes Beløb.

Efter at det høje Ministerium i Skrivelse til Københavns Magistrat af 23. December 1903 — netop i Anledning af en Forespørgsel fra ovennævnte Forening — har erklæret sig enig med Magistraten i, at Agenturvirksomhed for udenlandske Huse kræver Næringsadkomst i Henhold til ovennævnte Lovparagraf (hvad der hidtil har været Komiteen ukendt), ønsker Komiteen nu ogsaa for sit Vedkommende at erklære, at den ganske deler denne Opfattelse. Men idet Spørgsmaalet saaledes herefter, om da Domstolene ikke maatte komme til et modsat Resultat, maa anses som allerede løst ved Loven — og løst netop paa en Maade der stemmer med det af „Foreningen af Repræsentanter for udenlandske Firmaer“ udtalte Ønske, bortfalder dermed ogsaa enhver Anledning til at søge udvirket Ændringer i de gældende næringsretlige Lovregler.